

Rozjímání na první sobotu (srpen 2026)

NANEBEVZETÍ PANNY MARIE

P. Sławomir Kunka

Matko Boží, přicházíme dnes o první sobotě k Tobě a chceme přinést smír za hříchy proti Tvému Neposkvrněnému srdci. Přijmi naši prvosobotní pobožnost se zalíbením.

Zamysleme se: je snazší vydávat se na nová a neznámá místa, nebo se vracet domů? Asi každý z nás zakusil, že cesta domů se vždy zdá být kratší. Náš život na zemi je putováním do nebe, abychom srdcem očištěným od tíhy hříchů a dokořán otevřeným Milosrdnému Otci přijali dar spásy. Když budeme nebe, dům našeho nebeského Otce, považovat za svůj domov, pak budeme moci své pozemské putování prožívat jako návrat domů.

Bohem připravena zahrada Eden, o níž čteme v Knize Genesis, byla místem prvotní zkušenosti člověka žijícího v jednotě se Stvořitelem. Ztráta dětské důvěry v Boží slova, způsobená našeptáváním hada, tuto jednotu narušila. Přesto však Bůh navzdory hříchu prarodičů zůstal člověku Otcem a jeho dům zůstal naším domovem. Člověk nemá a nikdy nebude mít jiný domov než ten, který mu „vystavěl“ Otec. Když přemýšlíme o dosažení nebeské slávy a o vstupu do věčné radosti Trojjediného Boha, nemůžeme zapomínat na význam díla vykoupení, které uskutečnilo vtělené Boží Slovo. Maria, nová Eva, je to nakonec kříž tvého Syna a našeho Pána Ježíše Krista, který se stal „stromem života“!

Matko, z Písma svatého víme, že po pádu Adama a Evy „postavil východně od zahrady Edenu cheruby a ostrý blýskající meč, aby střežili cestu ke stromu života.“ (Gen 3,24). Zde ale příběh nekončí. Smutné události ráje nabraly nový směr, „když se však naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy, podrobeného Zákonu“ (Gal 4,4). Skrze život a smrt tvého Syna a skrze jeho zmrtvýchvstání a nanebevstoupení, se Bůh Otec znovu přihlásil ke svým dětem. Vždyť právě ve Spasiteli, kterého jsi porodila, „máme vykoupení skrze jeho krev, odpuštění hříchů pro jeho nesmírnou milost“ (Ef 1,7). A konečně: „a protože jste synové, poslal nám Bůh do srdce Ducha svého Syna, Ducha, který volá: ‚Abba, Otče!‘“ (Gal 4,6). Neposkvrněná Panno, mocí tohoto Ducha ses stala Matkou Vykupitele.

Stvořitel hned po pádu našich prarodičů jasně předpověděl, že to tak nenechá, že neponechá člověka v padlém stavu. Maria, lze hledat duchovní souvislost mezi cheruby střežícími přístup ke stromu života a andělem Gabrielem, poslaným k tobě, „k panně zasnoubené s mužem jménem Josef“ (Lk 1,27)? Také „blýskající meč“ cherubů připomíná jiný meč – ten z Simeonova proroctví, který měl proniknout tvou duši, aby „vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí“ (Lk 2,35). Lze se domnívat, že všechny tyto obrazy nacházejí své naplnění na Golgotě, když Boží Syn umíral v naprosté vydanosti a poníženosti a „u Ježíšova kříže stála jeho matka...“ (Jan 19,25). Proto je pravdou, že mezi nesčetnými perlami v pokladu Božího milosrdenství září nejjasněji tvé Neposkvrněné Srdce, Maria, Srdce Matky, které nám dalo Krista, plod naší spásy.

Nanebevzatá Matko, ty jsi dcera nekonečně milosrdného Otce (srov. Ef 2,4). Jako Neposkvrněná Panna jsi nejkrásnější ozdobou mezi viditelnými i neviditelnými tvory, a v tobě se završuje bohatství Otcova díla. V nebi se jako Královna andělů i lidí přimlouváš za celé stvoření. Už od počátku svého bytí jsi byla, Neposkvrněná, příbytkem našeho Boha a nejkrásnější Archou úmluvy. Tvé nanebevzetí je jen dovršením této pravdy. Maria, učíš nás, že nebe a země se tajemně setkávají už nyní, třebaže teprve smrt nám otevře cestu za hranice pozemského života, k plnému životu v nebeské slávě.

Věříme, Maria, že ty, která jsi byla spojená „s Ježíšem Kristem, jedním a týmž výnosem“ Božího předurčení, neposkvrněná ve svém početí, navždy Panna ve svém božském mateřství a velkodušná společnice božského Vykupitele, jenž dosáhl úplného vítězství nad hříchem a jeho následky, dosáhla jsi nejvyšší koruny svých výsad. Věříme, že jsi byla uchráněna porušení hrobu, aby ses po vzoru svého Syna, po vítězství nad smrtí, mohla s duší i tělem povznést do nejvyšší slávy nebe a tam zářit jako Královna po pravici téhož Syna, nesmrtelného Krále věků“ (Pius XII., *Munificentissimus Deus*). To je pravda naší katolické víry, svaté dogma církve.

Jako Nanebevzatá nám, Maria, ukazuješ důstojnost lidského těla. To má v dnešní době zvláštní význam, kdy je lidské tělo tak často znesvěcováno, mrzačeno, tetováno a ponižováno. Když je považováno jen za doplněk osoby a podřízený prostředek krátkodobých požitků, když se zapomíná na jeho posvátnost a na jeho velkou roli při uskutečňování Božího obrazu v ženách a mužích. „Tajemství Nanebevzetí nám připomíná nadpřirozené určení a důstojnost každého lidského těla, které je Bohem povoláno, aby se stalo nástrojem svatosti a mělo účast na jeho slávě“ (sv. Jan Pavel II.). Ty jsi byla, Matko, vždy svobodná od nezřízených pozemských připoutaností, abys sloužila Otcovým plánům, sloužila Synu a naslouchala vnuknutím Ducha Svatého. Tam, kde jsi byla ty, se díky pokoře, čistotě a poslušnosti země už stávala nebe. Tvé slavné nanebevzetí tuto pravdu jen potvrdilo.

Nejsvětější Matko, ty jsi viděla první slzy Boha. Utírala jsi je svou panenskou rukou v Betlémě, Egyptě i Nazaretě. Ze všech lidí jsi také nejlépe slyšela poslední výkřik Spasitele umírajícího na kříži. Poslední slovo umírajícího Syna probodlo mečem bolesti tvé Neposkvrněné Srdce. Copak nyní bude tvůj milovaný Syn lhostejný k tvému mateřskému volání a slzám? Ty, Útočiště hříšníků, se za nás přimlouváš, přestože ti svým životem stále působíme bolest a zraňujeme tvé mateřské srdce. Je pravda, že jako Neposkvrněná jsi stále „milostiplná“ (Lk 1,28) a po nanebevzetí záříš plností slávy spasených. Těšíš se z nebeské slávy, ale tvé Neposkvrněné Srdce je stále schopné trpět, protože je to Srdce Matky, a my jsme stále na cestě do Otcova domu. A stále ještě zraňujeme Nejsvětější Srdce tvého Syna. Pomoz nám, Matko, změnit náš život!

Matko, po hříchu Adama a Evy Stvořitel „zavolal na člověka: „Kde jsi?““ (Gen 3,9). Díky tobě, Nanebevzatá Matko, se po naší smrti Otcovo bolestné „Kde jsi?“ promění v radostné přivítání. Věříme, že Otec se zaraduje a řekne: „Konečně jste tady. Čekal jsem na vás od věčnosti.“ A usměje se, když pohlédne na tebe, naši Matku a svou milovanou Dceru. Usměje se tak, jako se rodiče usmívají jeden na druhého při pohledu na své děti, když myslí na veliké tajemství, které děti ještě nejsou schopny plně pochopit.

Nanebevzatá Matko, pros za nás, abychom na konci své cesty mohli před Boží tváří stanout „svatí a bez poskvrny“ (Ef 1,4), jak nás k tomu Bůh od počátku povolal. Ty jsi nová Eva, poslušná Pánu. Proto se z Božího zalíbení nacházíš „ve slávě nebes po boku vzkříšeného Krista“ jako první Žena vzkříšená z mrtvých. Vzkříšený Syn a ty, Nanebevzatá Matko, jste nový Adam a nová Eva, prvotiny „všeobecného vzkříšení těl, které bude údělem celého lidstva“ (Jan Pavel II.). To je naplnění slov Stvořitele, která uslyšel had, svůdce a lhář, po pádu prvního Adama a první Evy: „Nepřátelství ustanovuji mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a jejím. Její potomstvo ti rozdrtí hlavu, zatímco ty budeš šlapat po jeho patě“ (Gn 3,15).

Ty, nová Evo, jsi také Matkou Kristovy církve. Stále nás rodíš ve svém Neposkvrněném Srdci a živíš nás, jako jsi kdysi živila Božího Syna. Když se ti odevzdáváme s dětskou důvěrou, vstupujeme jakoby do proudu tvé neposkvrněné a lidsky bezmezné lásky, která nás unáší do Božího srdce.

„Ó Maria, Panno – Lilie nejkrásnější,
Tvé Srdce bylo na zemi Ježíšovi prvním svatostánkem,
A sice proto, že Tvá pokora byla nejhlubší,
Proto jsi vyvýšena nad andělské kůry i nad svaté“
(Sv. Faustina, Deníček 161).

Amen.